

RAADHUSPLADSEN

Emil Bønnelycke

1 Jeg vil aldrig glemme denne velsignede Dag. Navnet Sommer har skrevet sig i Uforgængelighed i mit Hjerte, i et stedsegrønt Minde om Dagens Dejlighed. Hvordan skal jeg gøre dem til mine? Jeg lovpriser i ekstatisk Vanvid dette Centrum for København, Raadhuspladsen, en Højsommerdag i Juli, hvor Hotellernes Markiser raaber festligt hvide i
5 Solen, hvor den kære Asfalt er blank af Trafik, Luften ceylonblaa, og Pigerne hvide fra Sko til Skærmhatten. Elskelige, elskelige. Raadhustaarnet glimter gyldent, Sporvognene vaager overfyldte over Trafikens Skønhed, Travlhedens Helligdom. Cyklerne, o Cyklerne synger, ringer, melodisk, yndefuldt og fint. Dagen kimer sin Larm sødt ind i mit øre, Sommerdagen, Farverne, Livet.

10 I Metropolets Midte, i Verdensstaden Københavns Centrum Raadhuspladsen vil jeg hensynsløst imod min Skæbne lade Timerne bringe mig Rækker af Glæder, af smaa, myldrende Oplevelser. Færdslen, Malstrømmen skal være den brusende Flod, hvori jeg bader mig i stum og ydmyg Henrykkelse.

Jeg runder Pladsen fra Vestervoldgades Fliser, sluger Sidste Nyt fra Krigsskuepladserne og Ufredens og Forfærdelighedens Verden, studerer Fotografierne i Pressens Vinduer. Kejser Vilhelm i Col del Rosso paa den italienske Front. Engelske Flyvemaskiner i Start. Amerikanernes Indtog paa Piccadilly. Møde i Ungarns Deputeretkammer. Jeg gaar videre, møder de forkyndende Avissælgere, til hvem jeg beslutter at skrive en Tropsang, en Opsang, en virkelig skøn Tekst til Grund for deres Raaben, som jeg synes mangler Fasthed, Farve, Ungdom og Klang. De tjener Aktuelitetens hellige Sag! De propaganderer for
20 Øjeblikket, af hvilket alting afhænger. Nuet. Det, som *er*. Dets Pris! Jeg lytter til det hvide Døgns disharmonisk bankende Hjerte. Sidste Nyt fra i Dag. Østrig sulter. Irlænderne gør Revolution!

Frederiksberggade. Strøgets snævre Gab spyr sine Mennesker ud, sine ilende Tusinder,
25 sine Glade, sine Travle, sine Rige, sine Trætte, sine Onde og Gode. Op af den forvirrede Strøm, den bestandigt vekslende og duvende Menneskeflod dukker Dagens Ansigter iblandet med Sommerens valfartende Gæster i København: Jesper Simonsen, Sam Eyde, Bjørck, Burmester, Frits Johansen (Eksportøren, Kvægtorvet!) Friedmann, Fønnesbech, Cajus Bruun, Arne Petersen, Rump, Fabricius. Kommer der ikke flere? Det er mit myldrende Kor. Der er mange, mange. Det er min Bys Mænd som smiler, som haster afsted, som grubler i Ansvarets Navn, som sætter Bevægelse og Hvirvler i Tingene, som ler. Velkommen til den aabne Raadhusplads, til Aviserne, Sporvognene, Droscherne, til »Paraplyen«, Industricaféen, Bodéga, Dagmarcaféen, Paladshotellet. Velkommen til den elskede Plet, hvor vi lever, føler at vi virker, og hvor vor Vej gaar. Velkommen til denne
35 Julidag i vor unge, smilende Bys Midte!

Jeg baner mig Vej gennem Menneskemylderet, spejdende efter Mennesker, jeg slet ikke kender, sammenlignende Ansigterne, studerende Gangen hos en ung Pige, som pludselig kommer imod mig. Jeg genser jublende Anledningen til at falde i Forbavselse over den menneskelige Skabning. Gud hjælpe mig, hvor hendes Fod er et Mesterværk, som
40 i dristig Ynde forraader Skaberens kolossale Følelse for Linjerne, Kærlighed til Fodens Idé. Det er Edens forklædte Eva i musegraa Spadseredragt, Tyllshat, hvid Ræv, sølvfarvede Raasilkestrømper og Ruskindssko, hun er skabt i Dag, i denne Time, i dette Mødets søde Øjeblik, hvor hun ligesom springer ud i min Bevidsthed – en ung og bøjelig, blidt susende Sølvpoppel. Jeg krør mig, jeg soler min hvide Vest i Glansen af dit himmelske

⁴⁵ Blik. Spejl dig du skønne, i mine blændende ulastelige Lakstøvler. Vi Ungdommen møder hinanden, vi har Smil tilovers. Ha, beundrer du Linjerne i min tynde Paraply? Det farer som et saligt Budskab igennem mig, da hun smiler. Hvad, du Verden, du skønne Dag, skal jeg fordre mere end dette Evasmil? Er der Paradis paa Raadhuspladsen? En ung Piges Smil! Ak, Asfalten blir som en Have, hvor et Hjertes momentane Sum af ømme Tanker

⁵⁰ blomstrer som Aurikler, Jasminer og Stedmoderblomster –.

Fortumlet et Sekund af denne Oplevelse opfatter jeg pludselig en Summen af fremmede Tungemaal, Detonationer, der kalder Udlandene frem i min Bevidsthed. Jeg vil vidne ved Eder Bulgarer, Russere, Finner, Tyskere, Amerikanere, Negere, Svenskere og Englændere, fra Varna, fra Moskva, fra Helsingfors, fra Hamburg, fra New York, fra Stockholm og London, at denne By, København, denne Plads, Raadhuspladsen er et værdigt Søsterbillede til de store Metropoler, er en Verdensstad som Eders, er en By af continental Pragt, Storstadssnit, af Elegance. Ser I »Terminus«, som løfter sig derude? Ser I Dampen fra de underjordiske Toge? Ser I Boulevardernes Løv? Ser I den blaa Røg over Wivels Restaurants franske Køkken? Ser I Kuplen paa Axeltofts Bank? Kuplen paa Dagmar,

⁶⁰ Taarnene paa Bristol (hvor er, o din forsvundne, yndefulde Fortovscafé?), Raadhuset og Paladshotellet? Ser I denne mægtige Arena af blank Asfalt, hvor Sporvognene drejer, Bilerne manøvrerer i Strømmen, Equipagernes Seletøj ringer, og det nationale Tog af Cykler synger sødt og symphonisk? Jeg vil høre Eders ubegribelige Sprog bekende, at I glade gæster en smuk By. Det er Nordens unge Hovedstad, vor By, vor By.

⁶⁵ Fortovscaféerne. Her blomstrer et Liv af Elegance og Skødesløshed. Her slænger vor Bys internationale Selskab en Eftermiddagstime hen, i Beruselse over Gadernes Charme, i Stilhed, i Stilheds Fest. Se, en Dame sidder bøjet over sit Bords hvide Dug. Hendes Hænders Ynde, hendes Bevægelser henrykker mig. Fortovscaféernes Milieu af Mennesker tiltaler mig rent artistisk, deres Bevægelser, deres Lydes Sammensætning, Farvernes

⁷⁰ Vekslen og Uro. Jeg slænger min lange Krop i en umærkelig rytmisk Takt til disse Stemmers og Bevægelses Musik. Jeg læser interesseret i Ansigter og Øjne, og nyder denne Følelse af et Blik, der hviler paa mig. Der skinner et Par blanke, hungrende øjne. Se, disse sorte, funkende Stene, der udstråler al Kvindens Hemmelighedsfuldhed og Magt. Hun kunde se ud til at være en Russerinde. Hun sidder med Benene overkors og hendes Knæ

⁷⁵ danner under hendes Kjoles fine, lysegraa Klæde en lille Pyramide af Foldernes decente Ynde. Hun minder mig om Marie af Orleans!

Jeg runder Pladsen videre forbi Caféen. Raadhuset! Nyrops Hus, Muslingeskallen. Paa Trappen staar jeg og ser Pladsen myldre af Mennesker, hvide Kjoler, Straahatte. To Vogne kommer kørende, hvidkjolede, hurraraabende Studiner. Under deres kinesiske Parasoller

⁸⁰ og den smykkede Vogns Løv sidder denne glade Klump unge Piger og istemmer rungende Glædeshyl, der nærer min Festfølelse, min Glæde. O, denne Dag paa Raadhuspladsen. Leve dens Travlheds Skønhed, leve dens hvide Kjolars flygtige Fest, leve den gyldne Dag med grønt Liv, Vogne, røde, kinesiske Parasoller, Hovslag i Asfalt, Fortovscaféer, Kolonner af hvidt falkende Markiser, leve dens Duft og continentale Skønhed. Hurra! Hurra!

⁸⁵ Hør Studinerne. Hurra! Hurra! O, Piger –.

Industricaféen. Jeg gaar over mod Paraplyen. Jeg gaar mod Strømmen, som kommer inde fra Byen, denne velgørende Trængsel og Trafik, som jeg tørster efter og begærligt har kastet mig i. Jeg ved, at jeg gaar paa min Raadhusplads, min elskede Raadhusplads. Jeg ved det, og jeg grunder paa det. Jeg er i min Bys Midte, i den hedeste Menneskestrøm,

⁹⁰ midt i den mangfoldige Ytring af Liv, hvor jeg aldrig er hjemløs.